

13 czerwca

## Święty Antoni z Padwy, prezbiter i doktor Kościoła



Ferdynand Bulonne urodził się w Lizbonie w 1195 r. Pomiędzy 15, a 20 rokiem życia wstąpił do Kanoników Regularnych Św. Augustyna, którzy mieli swój klasztor na przedmieściu Lizbony. Tam był dwa lata, po czym przeniósł się do klasztoru w Coimbrze, które to miasto, obok Lizbony, było drugim ośrodkiem życia religijnego i kulturalnego kraju. Tam zdobył gruntowne wykształcenie teologiczne i w roku 1219 otrzymał święcenia kapłańskie.

W rok potem Ferdynand był świadkiem pogrzebu pięciu franciszkanów zamordowanych przez mahometan w Maroko. Z tej okazji po raz pierwszy usłyszał o duchowych synach św. Franciszka z Asyżu i natychmiast wstąpił do nich w Olivanez, gdzie osiedlili się przy

kościółku św. Antoniego Pustelnika. Z tej okazji Ferdynand zmienił swoje imię na Antoni. Zapalony duchem męczeńskiej ofiary, postanowił udać się do Afryki, by w Maroko oddać swoje życie dla Chrystusa. Jednak plany Boże były inne. Antoni zachorował śmiertelnie i musiał wracać do ojczyzny. Jednakże na Morzu Śródziemnym zastała go burza i zapędziła jego statek na Sycylię. Właśnie w roku 1221 odbywała się w Asyżu kapituła generalna nowego zakonu. Antoni udał się tam i spotkał się ze św. Franciszkiem (+ 1226). Po skończonej kapitule oddał się pod władzę brata Gracjana, prowincjała Emilii i Romanii, który mu wyznaczył erem w Montepaolo w pobliżu Forli. Czas wykorzystał na pogłębienie w sobie życia wewnętrznego i dla swoich studiów. Ze szczególnym zamiłowaniem zagłębiał się w Pismo święte. Równocześnie udzielał pomocy duszpasterskiej i kaznodziejskiej. Sława jego kazań dotarła niebawem do brata Eliasza, następcy św. Franciszka. Ten ustanowił go generalnym kaznodzieją zakonu.

Odtąd Antoni przemierzał miasta i wioski, nawołując do poprawy życia i pokuty. Dar wymowy, jego niezwykle obrazowy i plastyczny język, postawa ascetyczna, żar i towarzyszące mu cuda gromadziły przy nim tak wielkie tłumy, że musiał gościć kazania na placach, gdyż żaden kościół nie mógł pomieścić słuchaczy. W latach 1225-1227 udał się z kazaniem do południowej Francji, gdzie z całą mocą zwalczał szerzącą się tam herezję katarów (albigensów). Kiedy powrócił do Italii, na kapitule generalnej został wybrany ministrem (prowincjałem) Emilii i Mediolanu. W tym czasie napisał *Kazania niedzielne*. W roku 1228 udał się do Rzymu, by załatwić pilne sprawy swojej prowincji. Z tej okazji papież Grzegorz IX zaprosił go z okolicznościowym kazaniem. Wywarło ono na papieżu tak silne wrażenie, że nazwał Antoniego "Arką Testamentu". Papież polecił mu wówczas, by wygłaszał kazania do tłumów pielgrzymów, którzy przybywali do Rzymu. Na prośbę kardynała Ostii Antoni napisał *Kazania na święta*. Wygłosił tam także kazania wielkopostne.

Po powrocie do swojej prowincji udał się do Werony, gdzie władcą był znany z okrucieństw i tyranii książę Ezelin III. Był on zwolennikiem cesarza i w sposób szczególnie okrutny mścił się na zwolennikach papieża. Do niego wtedy należała także Padwa. Antoni wiedział, że naraża własne życie, miał jednak odwagę powiedzieć władcy prawdę. Ku zdumieniu wszystkich tyran nie śmiał go tknąć i wypuścił go cało.

Obdarzony wielu charyzmatami - miał dar bilokacji, czytania w ludzkich sumieniach, prorocstwa. Wykładał filozofię na uniwersytecie w Bolonii. W roku 1230 na kapitule generalnej Antoni zrzekł się urzędu prowincjała (ministra) i udał się do Padwy. Był zupełnie wycieńczony, zachorował na wodną puchlinę. Opadając z sił, zatrzymał się w klasztorze w Arcella, gdzie przy śpiewie *O gloriosa Virginum* wieczorem w piątek, 13 czerwca 1231 roku, oddał Bogu ducha mając zaledwie 36 lat. Jego pogrzeb był wielką manifestacją. Pochowano go w Padwie w kościółku Matki Bożej. W niecały rok później, 30 maja 1232 roku, papież Grzegorz IX zaliczył go w poczet świętych. O tak rychłej kanonizacji zadecydowały rozliczne cuda i łaski, jakich wierni doznawali na grobie św. Antoniego. Komisja papieska stwierdziła w tak krótkim czasie 5 uzdowień z paraliżu, 7 wypadków przywrócenia niewidomym wzroku, 3 głuchym słuchu, 2 niemym mowy, uzdrowienie 2 epileptyków i 2 wypadki wskrzeszenia umarłych. Kult św. Antoniego rozszedł się po całym świecie bardzo szybko. Grzegorz IX bullą *Cum iudicat* w 1233 roku wyznaczył dzień jego dorocznej pamiątki na 13 czerwca. Sykstus V w 1586 r. włączył jego święto do kalendarza powszechnego Kościoła. Na życzenie króla Hiszpanii Filipa V Innocenty XIII w roku 1722 ustanowił świętem 13 czerwca dla całej Hiszpanii i podległej jej wówczas Ameryki Południowej. W Padwie zainicjowano praktykę czczenia w każdy piątek śmierci św. Antoniego i we wtorek jego pogrzebu. W 1946 r. Pius XII ogłosił go doktorem Kościoła. Św. Antoni Padewski jest patronem zakonów: franciszkanów, antoninek oraz wielu bractw; Padwy, Lizbony, Padeborn, Splitu; dzieci, górników, małżeństw, narzeczonych, położnic, ubogich, podróżnych, ludzi i rzeczy zaginionych. Na miejscu grobu św. Antoniego - Il Sancto - wznosi się potężna bazylika, jedno z najbardziej popularnych sanktuariów w Europie. Przeprowadzone w 1981 r. badania szczątków Świętego ustaliły, że miał 190 cm wzrostu, pociągłą twarz i ciemnobrązowe włosy. Na kolanach wykryto cienkie pęknięcia, spowodowane zapewne długim klęczaniem.

W ikonografii św. Antoni przedstawiany jest w habicie franciszkańskim; nieraz głosi kazanie, czasami trzyma Dziecię Jezus, które mu się wg legendy ukazało (podobnie jedynie legendą jest jego kazanie do ryb czy zniewolenie muła, żeby oddał cześć Najświętszemu Sakramentowi, by w ten sposób zawstydzić heretyka). Jego atrybutami są: księga, lilia, serce, ogień - symbol gorliwości, bochen chleba, osioł, ryba.

Źródło: <http://www.brewiarz.pl/>



=> **Koronka św. Antoniego. Cuda i łaski** - Książka zawiera życie Świętego, historię kultu, cuda i łaski, modlitwy, sposób odmawiania koronki. Koronka św. Antoniego to szczególny rodzaj modlitwy o wyproszenie łask za wstawiennictwem Świętego. W książce, oprócz informacji, jak się modlić na koronce, przeczytamy także o życiu św. Antoniego, o historii i rozwoju jego kultu oraz opisy wielu cudów dokonanych w dzisiejszym świecie za jego wstawiennictwem. Znajduje się w niej także bogaty wybór modlitw, co sprawia, że spełnia ona funkcję modlitewnika za wstawiennictwem św. Antoniego....

## św. Antoni z Padwy (ok. 1195 - 1231)



Św. Antoni urodził się w Lizbonie, stolicy Portugalii, pod koniec XII w. (ok. 1195 r.). Rodzicami jego, jak podają, byli Marcin i Maria Buglioni. Na chrzcie nadali mu imię Fernando (Ferdynand). Wiedzę podstawową zdobywał w szkole katedralnej w Lizbonie.

### Kanonik regularny

Fernando, jako kilkunastoletni młodzieniec, odczuwał potrzebę poświęcenia się, służbie Bożej. Wstąpił więc do kanoników regularnych św. Augustyna. Ich klasztor znajdował się na przedmieściu stolicy. Tam, jako nowicjusz wchodził w życie zakonne i równocześnie wzbogacał wiedzę zdobytą w szkole katedralnej.

Po dwóch latach przeniósł się do klasztoru Santa Cruz w Coimbrze. Coimbra, jako ośrodek życia religijnego i kulturalnego, zajmowała w Portugalii drugie miejsce po stolicy. Bez wątpienia miał w tym swój udział klasztor kanoników regularnych. W Coimbrze Fernando zdobywał solidne wykształcenie, najlepsze, jakie wówczas zdobywano. Z szczególnym zamiłowaniem zgłębiał wiedzę biblijną i patrystyczną. Po odpowiednim przygotowaniu duchowym i naukowym, w 1219 r. Fernando przyjął święcenia kapłańskie.

W 1220 r. Coimbra przeżywała pogrzeb pięciu misjonarzy franciszkańskich, zamordowanych w Maroco. To niezwykle wydarzenie przeżył ks. Fernando bardzo mocno. Wzbudziło ono w nim pragnienie głoszenia Ewangelii w Afryce i złożenia tam siebie w ofierze Chrystusowi. W tym celu zapragnął wstąpić do zakonu braci mniejszych św. Franciszka i zapoznał się z jego synami duchowymi.

### Franciszkanin

Nie namyślał się zbyt długo i wstąpił do franciszkanów w Olivanez, gdzie niedawno się osiedlili przy kościele św. Antoniego Pustelnika. Stąd przybrał imię zakonne: Antoni. Wkrótce wyjechał do upragnionej pracy misyjnej w Maroco. Klimat afrykański okazał się dla niego zabójczy. Zachorował śmiertelnie i natychmiast musiał wracać

w rodzinne strony. Nie mógł więc zrealizować swoich planów, ale zaczął realizować plany Boże. Wracając z Afryki silna burza morska zapędziła statek na Sycylię. I tak w 1221 r. św. Antoni znalazł się na kapitule generalnej w Asyżu. Miał okazję spotkać się ze św. Franciszkiem (+ 1226 r.), założycielem zakonu braci mniejszych, istniejącego od 1209 r.

Po kapitule generalnej św. Antoni oddał się pod władzę brata Gracjana, prowincjała Romanii, w Italii środkowej. Brat Gracjan wyznaczył mu pustelnię w Monte Paolo. Miał tam sporo czasu na pogłębianie swojego życia duchowego. Zgłębiał także umiłowaną przez siebie wiedzę biblijną, z której później miał korzystać pełną garścią jako sławny kaznodzieja i jako pierwszy lektor (profesor) teologii w zakonie franciszkańskim.

Jako pustelnik spieszył kapłanom z pomocą duszpasterską i kaznodziejską. Sława o jego pracy kaznodziejskiej dotarła do brata Eliasza, następcy św. Franciszka. Brat Eliasz ustanowił go "generalnym kaznodzieją zakonu". Natura i łaska uzdolniły go znakomicie do sprawowania urzędu kaznodziei. W latach 1222-1227 św. Antoni przemierzał miasta i wioski, najpierw w północnej Italii, a potem w południowej Francji. Jego dar wymowy, obrazowy język, przykład świętego życia, żarliwość i towarzyszące mu cuda sprawiły, że garnęły się do niego ogromne rzesze ludzi z różnych stron, aby go słuchać. Jego praca kaznodziejska tak była skuteczna, że nawracali się nawet odstępcy od Kościoła.

W 1227 r. św. Antoni udał się na kapitułę generalną. Bracia zakonnicy wybrali go na prowincjała Romanii. Piastując ten urząd potrafił jeszcze napisać *Kazania niedzielne*. Gdy w Rzymie załatwiał sprawy związane z prowincją, której przewodził, papież Grzegorz IX poprosił go o wygłoszenie kazania okolicznościowego. Papież słuchał kazania z uwagą i zrobiło ono na nim silne wrażenie. Nazwał go św. Antoniego *Arką Testamentu* i poprosił go jeszcze o wygłaszanie kazań do pielgrzymów przybywających do Rzymu. Wygłosił tam wtedy także serię kazań wielkopostnych. Na prośbę kardynała Rajnolda Conti napisał *Kazania na święta*.

W 1230 r. na kolejnej kapitule generalnej św. Antoni zrzekł się urzędu prowincjała i dalej prowadził intensywną działalność kaznodziejską. Największą popularność jako kaznodzieja osiągnął w Wielkim Poście w 1231 roku. Gromadził wtedy wokół siebie tysiące ludzi, których doprowadzał do poprawy życia. Przemawiał na dużych placach, ponieważ kościoły nie mogły pomieścić ogromnych tłumów. Zwalczał także lichwę, ganił praktykę więzienia dłużników i wyzysk biednych. Szedł nawet do księcia Werony, który prześladował zwolenników papieża, uciskał biednych i wszystkich podejrzanych przeciwników. Fakt, że Święty wyszedł cało od satrapy, uznano za jeden z cudów, jakie towarzyszyły mu w pracy.

Wyczerpany zupełnie przewlekłą chorobą i intensywną pracą, która dla niego była ponad siły, udał się do Padwy. Nie dotarł jednak do niej żywy. W czasie drogi tak opadł z sił, że musiał się zatrzymać dla odpoczynku. Wstąpił do klasztoru sióstr klarysek w Arcella. Tam, jak podają, przy śpiewie: *O gloriosa Virginum*, w piątek wieczorem 13 czerwca 1231 r. zakończył swoje bardzo pracowite życie. Miał wtedy zaledwie 36 lat.

Pogrzeb św. Antoniego odbył się w Padwie. Cała uroczystość pogrzebowa była wielką manifestacją. Lud bardzo licznie żegnał natchnionego kaznodzieję, troskliwego obrońcę, cudotwórcę i świętego sługę Bożego. Jego relikwie najpierw pochowano w kościele Matki Bożej. Wkrótce rozpoczęto budowę wielkiej bazyliki ku jego czci. ukończono ją dopiero w 1424 roku. Gdy przeniesiono do niej jego relikwie, stała się centrum jego niezwykłego kultu.

## **Kult**

Dnia 3 maja 1232 r. papież Grzegorz IX kanonizował św. Antoniego w katedrze w Spoleto, gdy nie upłynął jeszcze rok od śmiercią, a w 1233 r. dzień 13 czerwca wyznaczył na doroczny obchód liturgiczny ku jego czci. O tak rychłej kanonizacji św. Antoniego zadecydowały liczne cuda i łaski jakie ludzie uzyskiwali u jego grobu. Komisja papieska z tak krótkiego czasu stwierdziła pięć uzdrowień z paraliżu, siedem przypadków przywrócenia wzroku, trzy przypadki przywrócenia słuchu i mowy, a nawet dwa wskrzeszenia zmarłych. Św. Antoni stał się wielką dumą Padwy. Jego kult lotem błyskawicy objął cały Kościół. Bazylika w Padwie poświęcona jego czci wraz z jego relikwiami przyciągają jego czcicieli z całego świata. Pod względem popularności św. Antoni zajął wśród świętych Pańskich jedno z pierwszych miejsc. Wszędzie dokąd sięga Kościół powszechny, znajdują się kościoły pod jego wezwaniem, a jak nie kościoły, to przynajmniej kaplice, ołtarze, obrazy i figury. Wszędzie też wierni zwracają się do niego z wszystkimi, dosłownie, kłopotami i troskami jakie ich gnębią. Stąd papież Leon XIII nazwał go: *świętym całego świata*.

Ponieważ św. Antoni zmarł w piątek, dlatego w Padwie w XVII w. w każdy piątek zaczęto odprawiać specjalne nabożeństwa dla uczczenia jego błogosławionej śmierci. Jego pogrzeb wypadł we wtorek, dlatego we wtorki w podobny sposób zaczęto obchodzić wspomnienie jego pogrzebu. W całym Kościele od XVII w. przyjęły się nabożeństwa wtorkowe odprawiane ku czci św. Antoniego. W ramach tych nabożeństw na życzenie wiernych odczytuje się prośby kierowane do Boga za pośrednictwem św. Antoniego oraz podziękowania za otrzymane łaski za jego przyczyną.

W 1890 r. z inicjatywy Ludwiki Bouffier powstało w Tulonie dzieło znane dziś powszechnie pod nazwą: *Chleb św. Antoniego*. Jest to akcja gromadzenia środków dla wspierania ubogich. Idea ta znalazła swoje odbicie w przedstawianiu św. Antoniego z chlebami w koszyku przeznaczonymi dla ubogich.

Na sposób przedstawiania św. Antoniego silny wpływ wywarła również legenda, według której bracia zakonni bacznie go obserwowali. Pewnego razu zobaczyli św. Antoniego czytającego Pismo św., z którego wyłoniło się Dziecię Jezus i uśmiechało się do niego. Legenda ta jest właściwie ilustracją do największej miłości św. Antoniego, którą był Chrystus i Pismo św. Z tej świętej księgi poznawał coraz lepiej Jezusa Chrystusa. Stąd też od XVII w. bardzo często św. Antoniego przedstawia się z małym Jezusem stojącym na księdze.

W 1586 r. papież Sykstus V święto św. Antoniego wpisał do kalendarza powszechnego. W 1722 r. papież Innocenty XIII, na życzenie króla Hiszpanii, 13 dzień czerwca ogłosił jako święto nakazane w całej Hiszpanii i podległej jej Ameryce Południowej. W 1946 r. papież Pius XII ogłosił go *Doktorem Kościoła*, koronując w ten sposób jego wyjątkowy kult oraz jego wyjątkową biegłość w znajomości Pisma św. Dla tej samej przyczyny Tradycja uczciła św. Antoniego tytułem *Doktora Ewangelicznego*.

ks. Tarsycjusz Sinka CM

źródło: Adonai.pl



kliknij => [Nabożeństwa do Świętych szczególnego wstawiennictwa w sprawach najtrudniejszych i beznadziejnych](#) - Książka zawiera teksty modlitw do m.in.

- \* Św. Judy Tadeusza, \* Św. Antoniego Padewskiego, \* Św. Ojca Pio,
- \* Św. Rity, \* Czternastu Świętych Wspomożycieli,
- \* Św. Aniołów, \* egzorcyzmy.

A że modlitwa jest skuteczna, świadczy nakład tego modlitewnika  
- ponad 70 000 egzemplarzy.